

Szabó T. Anna

Teázik a tearózsa

*Te! Ázik a tearózsa!
Csepereg a tea róla,
azaz hát az esővíz.
De porcelán-finom kelyhe
mintha tényleg csésze lenne:
minden cseppet megőríz.*

*Ez a tearózsavíz:
langyos, lágy és illatos.
Égkannából ömlő zápor:
oldódik már a virágpor,
minden rózsás teáscsészét
előblít, tisztára mos.*

*Te! Ennek nem lesz jó vége,
Látod: elpattant egy csésze,
sok-sok rózsaszín darabja
szirmonként a földre hull.
De a rózsa tovább ázik,
sűrű illatot teázik,
fidres-fodros kisasszonyka:
irul-pirul és virul.*

Pitypang

*Derengő ezüstport szítál
a holdvilág,
szenderegnek a fű között
puhácska bőbiták.*

*Az álmos képű telehold
felettük örködik,
óvja mezők és ligetek
jószerű fészkeit,*

*és csillagmintás másait,
számlálatlan sokat:
a gömbölyded és hópihés
pitypang-tojásokat.*

*Körben a puha fák között
elvackol a sötét,
a szél is visszatartja most
langyos lélegzetét,*

*de hajnalban nyújtózkodik,
majd sóhajt egy nagyot –
és elszállnak a hold után
a pitypang-csillagok.*

Buborék

*Buborék, buborék!
Jaj de fényes, jaj, de szép!
Tükröződöm rajta én,
a fák, a kert, az esti ég,
körbeforgó könnyű hártya,
irizáló buborék.*

*Látom benne a virágok
és az alkonyég színét,
csupa sárga, csupa kék,
aztán, mint a lemenő nap,
lilás bíborszínben ég –
színes szappanbuborék.*

*De mit mondok? Nem is egy van,
legalább húsz buborék,
anya, mint a pitypang pelyhét,
hosszú szárról fújja szét,
száll és lebeg mint a ballon,
szivárványos semmisség –*

*színes, fényes, ékességes
bubo-bubo-buborék.*

Interurbán

*Ez egy igazi telefon-kagyló:
benne a tenger mondja, hogy halló.
Ha fülemhez emelem,
és finoman, óvatosan
ráteszem a tenyerem,
máris hallom:
zúg a hullám!
Ez a hívás interurbán!
Ingyen szól és csak nekem –
van egy saját tengerem!*

Körforgás

*Zöld mezőben barna ló,
barna lóban zöld mező.
Zöld mezőben kiscsikó,
barna lóban rejtező.*

*Kibújik a kiscsikó,
bebújik a zöld mező,
kiscsikóban barna ló,
zöld mezőben rejtező.*

Nyuszibuszi

*Nyuszibuszi, bakarasz,
hova futsz, jön a tavasz?!
Minél tovább futsz,
annál messzebb jutsz,
bimm, bamm, bumm!*

Tatokatok

*Tatok, tatok, hol voltatok?
Patakparton mit láttatok?
Fütyültetek? Ugráltatok?
Tatok, tatok.*

*Tatok, tatok, hol voltatok?
Kisvonattal kattogtatok?
Forrásvizet kortyoltatok?
Tatok, tatok.*

*Tatok, tatok, hol voltatok?
Tábortüzet gyújtottatok?
Indiánost játszottatok?
Kukoricát pattogtattatok?
Tatok, tatok,
tatok...*

Nagymamának

*Mint a borzas kisrigó,
úgy állok elébe,
jól elfészkelem magam
ölelő ölébe,*

*dúdolgatok egy kicsit,
énekelünk ketten,
boldogan kucorgok én
nagymama-melegben.*

*Amikor sétálni visz,
nagyokat rikoltok,
napkalapot ledobok,
fűzőket kioldok,*

*a hintához szaladok,
lábujjhegyre állok,
mikor feltesz, kacagok,
„Még, még!” kiabálok.*

Már fényképét látva is
fülig ér a szájam,
a falról leszerelem,
beteszem az ágyba,

és azt álmodom: megyünk
nagy fák alatt ketten,
játszóteri sétányon,
virágos ligetben.

Én most egyéves vagyok,
ő meg hatvanéves –
én is leszek hatvan és
ő is volt egyéves,

és szerintem pontosan
ugyanolyan, mint én,
mivel én őt szeretem,
ő meg engem szintén.

Szeretjük a pipacsot,
a rigót, a rózsát,
mindkettőnkre leragyog
a napos valóság,

én belőle lettem és
ő lesz énbelőlem,
járunk közös ég alatt,
osztatlan időben.

Bár nekem határidő,
naptár nem parancsol
(lelkem, mint a káádban, még az
öröklétben pancsol),

mégis vannak ünnepek,
még én is tudom,
mert csak az ünnep nekem
mikor láthatom,

és mint borzas kisrigó
állhatok elébe,
elfészkelhetem magam
ölelő ölébe,

dúdolgatni egy kicsit,
énekelni ketten,
kucorogni boldogan a
nagy-mama-melegben.